

Bir Delilik Yap

Dikkat!

Yüksek Motivasyon İçerir...

Dr.
Faruk
Öndag

BİR DELİLİK YAP

Dr. Faruk Öndağ

Nedir Bu Motivasyon?

Samet'in Motivasyonu Yok

On sekiz yaşındaki genç adam SSE¹ için öğrenme kliniğimize başvurmuştu. Samet tatlı bir delikanlı idi. 1.90'ı aşan boyu, kaslı vücudu onu yaşından da büyük gösteriyordu. Muşlu baba tekstil işi ile ilgileniyordu ve işleri gün geçtikçe geriye gidiyordu. Ev hanımı olan anne ise yalvaran gözlerle, "Hocam ocağına düştük. Samet koca adam oldu ama hâlâ hiçbir sorumluluğunun farkında değil. Ömrüm onun artıklarını toplamakla

---

1 SSE: Sınav Süreci Eğitimi'nin kısaltılmış halidir. TEOG, Üniversite sınavı, KPSS, TUS, Hâkimlik-Savcılık sınavı tarzı maraton sınavlar, içerdikleri süreç nedeni ile okul sınavlarından farklılıklar arz eder. Normal okul sınavlarında sınav öncesi üç beş günlük çalışma ya da bazen sınav gecesi çalışması öğrenciyi başarıya götürebilmektedir. Oysa üniversite sınavı gibi maraton bir sınavda aylar yıllar süren bir hazırlık safhası vardır. Ve bu oldukça uzun hazırlık safhasında çocuğun motivasyonunu derinden etkileyecek onlarca olay meydana gelir.

Üniversite sınavı gibi maraton sınavlar aslında sadece bilgiyi değil, aynı zamanda strese dayanıklılığı da ölçer. Yani sizin çok çalışmanız, çok fazla bilgiye sahip olmanız bu sınavda başarılı olacağınız anlamına gelmez. Amaç çocuğun sene boyunca son derece verimli çalışmasının yanı sıra sınav esnasında da paniklemeden zihnindeki bilgileri sağlıklı bir şekilde sınava yansıtmasını sağlamaktır.

SSE'de iki basamak söz konusudur.

geçti. Kız kardeşleri var. Hepsi maşallah çok başarılı öğrenciler ancak Samet kılını bile kıpırdatmak istemiyor. Hiçbir şeyden zevk almıyor hocam, her şeyden hemen sıkılıyor. Bu yaşına geldi henüz masaya oturup ders çalışmaya alışamadı,” diyordu.

Anne baba dışarı çıktı, delikanlı ile baş başa kaldık. Bir süre sonra şöyle bir soru sordum Samet’e, “Sametçiğim, şu anda seni etkileyen, söyledikleri sende iz bırakan bir büyüğün ya da okulda öğretmenin var mı?”

“Yok hocam.”

“Peki, geçmişte hiç oldu mu? Yani yüreğini sıcacık yapan, sana kendini değerli hissettiren bir öğretmenin ya da bir başka büyüğün oldu mu?”

Çocuk uzun uzun düşündü, hafızasını yokladı:

“Hayır hocam, olmadı.”

“Tatsız... Peki gelecekle ilgili bir planın var mı?”

“Yok hocam, off, bilemiyorum yani...”

“Peki, seni mutlu edecek bir meslek var mı? Gelecekte hangi mesleği yapmak istiyorsun?”

“Hiçbir fikrim yok hocam.”

“Peki, babanın bir dükkânı var. Anladığım kadarıyla sen liseyi bitirince babanın işine devam edeceksin öyle mi?”

I. Basamak: Sınav öncesi aylar boyunca gençlerin çok güzel motive edilmesi, konsantrasyon eğitimi verilerek verimli ders çalışması ve önyargılardan uzaklaşıp çalışma konusunda bir ritim yakalaması sağlanır. Amaç hafızada olabildiğince bilginin birikmesini sağlamaktır.

II. Basamak: Çocuğunuzun var olan bilgisini sınavda sağlıklı bir şekilde kullanmasını sağlamaktır. O nedenle SSE'nin ikinci basamağı öğrencilerin sınav esnasında dış etkenlerden etkilenmemesi için verilen *desenstizasyon*, on binlerce rakibinin önüne geçmesini sağlayacak sınav stratejileri ve sınav esnasında heyecanlanırsa sakinleşebilmek amacıyla kullanılacak *relaksasyon, güvenli yer* vb. eğitimleri içerir.

"Hayır, hayır hocam. O iş bitti. İş miş yok. Babam uzatmaları oynuyor, oradan ekmek yenmez yani."

"Peki, sen hep on sekiz yaşında olmayacağına göre nereden ekmek yemeyi planlıyorsun?"

Çocuk umutsuzca omuzlarını silkti:

"Off, bilmiyorum hocam."

"Sametçiğim, elimde sihirli bir değnek olsa, sana dokunsam ve sende bir şeyler değişse... Nelerin değişmesini isterdin?"

"Bilmiyorum hocam. Yani ne bileyim, şöyle biraz başarılı olsam, ben de çalışkan olsam, annem babam, kimse benimle uğraşmasa süper olurdu."

Evet, on sekiz yaşındaki gencecik Samet'in bedeninde adeta yaşam enerjisi kalmamıştı. Gelecekle alakalı herhangi bir gayesi ve zerre kadar yaşam sevinci yoktu. Sokaklardaki milyonlarca genç gibi yaşlıları ile eğlence adına abuk sabuk işler yaparak vakit geçiriyordu.

Tam da bu noktada Samet'i biraz beklemeye alalım ve şimdi sizi doksan beş yaşında, içi kıpır kıpır, ilahi aşkla dolu, yaşlı göğsünde dev fırtınalar kopan birisiyle, bir İstanbul beyefendisi ile tanıştıralım. Benim hayat akışımı değiştiren emekli albay öğretmen, Türkiye'nin ilk Yunan mitolojisi uzmanı, icazetli son Mesnevihan, eserleri yabancı dillere en çok çevrilmiş bir büyük âlim Şefik Can Beyefendi ile tanışalım. "Oku" emrinin tilsimini ya da "ibnü'l vakt" kavramını ve hayatımda devrime yol açan daha pek çok gerçeği bu yaşlı efsaneden öğrendiğimi itiraf etmeliyim.

Kendisiyle ilk tanıştığım dönemde yeni uzmandım. Bazı televizyonlara çıkmış, birkaç gazeteye röportaj vermiştim. Anlayacağınız pek bir havalı, pek bir önemliydim kendimce... Egom kabarmıştı, "ben oldum" havalarımdaydım.

İşte böyle bir anda Türkiye'nin en önemli psikiyatrlarından Dr. Mustafa Merter ağabeyim tuttu kolumdan ve "Hadi gidiyoruz" dedi. Eğer "Hadi gidiyoruz," diyen Mustafa Merter ise sesinizi çıkarmadan peşine takılmanız gerekir, çünkü mutlaka bir bildiği vardır. Sözü uzatmayayım. Çoktan alınmış randevuya beraberce gittik.

Bağdat Caddesi'nin arkasında mütevazı bir ev, garip bir atmosfer, yaşlı bir dedecik... Koltuğa oturtulmuş, ayaklarının altına sade bir sehpa konmuş, bacakları dikkatlice bir battaniye ile sarılmış. Edeben selam verdik, elini öptük. Garip... O da hafifçe çevirip bizim elimizi öptü. Neyse, herkes koltuklara otururken Mustafa Ağabey bir kedi gibi, yaşlı adamın dizinin dibine, yere oturdu, boynunu büktü bekliyor. Benim

payıma ise yayları hafif sertçe, dikkatli oturmazsanız sizi atıverecekmiş hissi veren son derece rahatsız bir koltuk düştü. Ev, ev değil sanki yaşayan bir müze; eşyalar, tablolar... Nefis...

Yaşlı adam hakikaten yaşlı idi, yaş 95. İtiraf etmeliyim ki onu görünce ilk aklımdan geçen şey şu oldu: "Şimdi bu yaşlı, yorgun adamcağızın yanına niye geldik ki, sesi de çok zayıf, ne dediği bile anlaşılmıyor."

Önce ne konuştuğunu kesinlikle dinlemedim, on dakika kadar etrafımı seyrettim. Sonra ne anlatıyor acaba diye konuşmasına kulak verdim. Aman Allah'ım, tek kelime ile dehşete düştüm. O yaşlı, yorgun adam gitmiş, hepimizden genç, hepimizden inançlı ve son derece zeki, esrarengiz bir insan gelmişti. Akıl alacak gibi değil, olağanüstü şeyler anlatılıyordu ve bunların kaydedilmesi lazımdı. Deli gibi kalem kâğıt derdine düştüm. O an gafil avlanmışım, elimde kalem kâğıt yoktu.

Yaşlı adam konuşurken bazen bizi Himalayalar'da Buda'nın önünde oturtuyor, bazen Olimpos dağına çıkarıp eski Yunan'da tanrı ve tanrıçalarla sohbet ettiriyor. Derken araya ayetler hadisler giriyor ve asr-ı saadetle nefes alıyoruz. Peygamber'imizin sancağı altında o muhteşem atmosferde mest oluyoruz. Sonra bizi tekrar kaptığı gibi İstanbul'un işgal yıllarına getiriyor, nice ibret dolu bilgileri zihnimize akıtıyordu.

Ben kimim, burası neresi, bu insanlar kim, bana böyle ne oluyor? Zevk mi alıyorum, acı mı çekiyorum anlayamıyorum. Tarifini edemeyeceğim çılgınca bir mutluluk var içimde. Tuhaf bir şekilde transtayım. Zaman kavramım kayboldu, anlatılanlar şu anda bile noktasına virgülüne kadar tek tek aklımda. Sonra, sonra yaşlı adam sustu. Peki neden sustu şimdi durup dururken? Kendime hâkim olamıyordum, gözyaşlarım beni dinlemiyor, ağlıyorum...

Sözü uzatmayayım, ziyaret süremiz doldu. Olanca derdimizi, tasamızı, kederimizi, umutsuzluklarımızı oracıkta bıraktık. Dünyevi dertlerimizden temizlendik, arındık, yeniden doğduk. İncancımızı, sevgimizi, umutlarımızı kuşandık; yüzümüzde garip bir huzur ve güven ifadesi ile dedemizin elini öptük. (O artık yaşlı bir adam değil, bizim dedemizdi.) O da bizim elimizi öptü. Allah'ım bu nasıl bir tevazu, meğer insan gururla kibirle değil böylesi bir tevazu ile inanılmaz yükselirmiş, değerlenirmiş, öğrendik.

Çıkışta Mustafa Ağabey'i hemen yakaladım: "Ağabey Allah aşkına içeride ne oldu bize, niye öyle ağlaştık, o tuhaf zevk ötesi şey de neydi öyle? Ben on beş yaşımdan itibaren hipnoz, meditasyon, trans konularıyla uğraştım, tıp fakültesini bunun için okudum, ihtisasımı bu konularda çalışacağım diye kazandım. Transın her boyutunu çok iyi bilirdim ama bu benim bildiklerimin dışında bir şey," dedim.

Mustafa Ağabey o sıcacık gözlerinin içiyle gülümseyerek: "Farukçuğum, buna "hallenme" derler. Güzel insanlar bazen kendi yüksek ruh hallerini çevresine birazcık yansıtırlar o insanlar da bundan nasiplenirler," dedi.

Evet, nasiplenmiştik ama ne nasiplenme... Oradan çıktığımızda göğsümde kabına sığmaz rüzgârlar esiyordu. Muazzam bir yaşam sevinci bütün hücrelerime yayılmıştı. Uzunca bir süre hiçbir olay ve hiçkimse beni ciddi anlamda sinirlendiremedi, üzemedi. Bu garip bir şeydi; davranışlarım değişti, ben değiştim, acayip çalışkan ve üretken oldum, ertelediğim işlerimi çok büyük bir keyifle yapabiliyordum. Hayat çok kolaylaşmıştı.

Danışmanlık merkezimizde de gelişmeler buna paraleldi. Nasıl olduğunu bilemediğim şekilde çok daha az bir gayretle, danışanlarımdaki, öğrencilerdeki performans artışı dikkate

değerdi doğrusu. Evet, ben bir maden yakalamıştım ama dedim ya ne maden...

Sonraki günlerde sevdiğim arkadaşlarımı da götürdüm dedeme, her seferinde hep beraber çarpılıp dönüyorduk Bağdat Caddesi'ndeki o küçük evden. Dedem Arapça, Farsça, İngilizce, Fransızca ve Rusça biliyordu. Kitap nedir, kâğıt neden kutsal- dır, ilk inen ayet neden "oku!" dur, insan nedir, zaman nedir, biz neden doğar, büyür, yaşlanır ve ölürüz? Yaşlı bilge bizi ilmek ilmek, nakış nakış işliyordu.

Bir gün "İbnül vakt" dedi. İşte o gün bedenimden on binlerce kilowatt elektrik geçtiğini hissederek şoke oldum, dehşete düştüm. 70'li yıllardan itibaren dünyayı saran bir kişisel gelişim furyası vardı ve 90'lı yıllarda bunun rüzgârı ülkemize de ulaştı. Yüzlerce kitap (bunların çoğu yalan, yanlış, yavan ve kesinlikle ruhsuz bir şekilde) Türkçeye çevrildi. Sokaklarımız kişisel gelişimci, NLP'ci, hipnozcu olduklarını iddia eden insanlarla doldu taşı.

Ve o gün sihirli kelime dedemin dilinden dökülüyordu. "İbnül vakt" yani vaktin oğlu. Evet, bizler, bizim medeniyetimizin çocukları bizzat "vaktin oğlu" idik. Yani zamanın her zerresini, hakkını vererek kullanacak olanlar bizler idik. Bizim için dün yoktu (yaşanan yaşanmış, olan olmuştu), dünü, geçmişini tekrar yaşama şansımız olmadığına göre ah vah etmenin, düne üzüleceğim derken bugünü kaçırmanın anlamı yoktu. Yarının da anlamı yoktu çünkü şimdilik o bir hayaldi. Yarına ulaşabilir miyiz, yarın o işi yapmak için uygun mu, bilemiyoruz. Elimizdeki tek sermaye bugündü. Ve biz bu günü yaşamalıydık.

İşte tonlarca kitabın anlatmaya çalıştığı ve layıkıyla anlatmadığı konu buydu. Dedem bunu anlatmıyor, düpedüz yaşıyordu. O göğsünde fırtınalar kopan doksan altı yaşındaki genç adam zaten var olan ciltlerce eserine yenilerini ekliyor, aynı anda iki kitap üzerinde birden çalışıyordu. O evdeki dinamizmi

anlatamam, muazzam bir çalışma temposu vardı. Dedemin asistanı benim de manevi ablam, sevgili Hayat Nur Artıran Hanım onun gözü, kulağı, eli, yüreği olmuştu adeta. Ve bu iki çok güzel insan kafa kafaya vermiş, aşkla şevkle çalışıyor, çalışıyor, çalışıyordu. O yaşlı bilgedeki motivasyonun kısıntıları da etrafındaki öğrencilerini uçurmaya yetiyordu.

Orada anladım ki dili, dini, ırkı ne olursa olsun bütün başarılı insanların göğsünde o amansız kasırga vardı. Hayatta başarılı olan herkes Büyük İskender, Fatih, Yavuz, Sinan ya da Benjamin Franklin, hepsinin göğsünde muazzam yaşam enerjisi vardı. Devlet adamı, sanatçı, bilim adamı ya da mahalledeki fırıncı ol, göğsünde fırtınalar kopuyorsa hayatta başarılı ve mutlu oluyorsun, hayatın bir anlamı oluyor.

Evet dostlarım, tekrar günümüze ve siz gençlerimize dönecek olursak, Samet ve Samet gibi milyonlarca gencimiz şu an sokaklarımızda boş ve amaçsız gezinmekte... Pek çoğunun gencecik göğüslerinde yalancı, cılız rüzgârlar esiyor ve o yalancı, cılız rüzgârlar sizi hiçbir yere götüremiyor. Oysa şimdi göğsünüzde delişmen kasırgalar esmeli ve sizi hayatta güzel ve doğru hedeflere taşımalı. Sokaklardaki, okullardaki milyonlarca yavrumuzun göğsünde yaşam sevinci ve motivasyon kasırgası estirmekse biz büyüklerin ana görevidir. Çocuğun önüne yemek koymak, hastalanacak diye korkmak anne babalık olmadığı gibi sınıfta kuru kuru ders anlatmak da öğretmenlik değildir. Çocuklarımızın, siz gençlerimizin yüreğine dokunamadığımız sürece hepsi yalan ve yanlış; en iyimser ifade ile eksik...

Gaz

Bir dönem ulusal yayın yapan birkaç radyoda aynı anda gençlik programı yaptım. Elimden geldiğince yavrularımızın heyecanlarını paylaşmaya, dertlerine derman olmaya çalıştım.

O dönem üniversite sınavına hazırlanan sadık dinleyicilerimden Urfalı Nazenaz (şimdi tıp öğrencisi) bir mesaj gönderdi: "Hocam, hafta sonu dershanemize bir "gazcı" geldi. Hepimizi acayip havaya soktu, feci gaza geldik. Ama iki gün sonra o motivasyon, o hava hepsi buharlaşıp gitti. Siz ne önerirsiniz?"

Evet dostlar, bizim ülkemizde motivasyonun adı "gaz vermek"; bu işi kendine meslek edinmiş, kişisel gelişimci bir grup arkadaşın adı da "gazcı" olmuş.

Tüylerim diken diken olarak ifade ediyorum, hatta haykırıyorum ki motivasyon, kaynağını kutsal değerlerimizden alan bir kavramdır ve yeryüzündeki en büyük motivasyon ustası da bizzat Peygamber'imizdir. Motivasyonu "gaz, gaz vermek, gaza gelmek" gibi iğrenç kelimelerle ifade etmek ise adeta kültürel bir intihardır, zavallılıktır, pespayeliktir. Motivasyon kişiyi ve

toplumları sarsar, yeri göğü inletir, hayata anlam katar; dahası hayalleri ve hedefleri gerçek kılar.

Motivasyon kutsal bilinen görevlerde başarıya ulaştırdığı için kutsaldır, diyebiliriz. Alparslan, Fatih Sultan Mehmet, Deli Petro, Napolyon ya da Atatürk, bu tarih yazmış isimlerin hiçbiri gazcı değildi. Onların her biri toplumları harekete geçirebilen büyük motivasyon ustası idi. Ayrıca "aslan-sın, kaplansın" demekle motivasyon olmuyor. Motivasyonda olmazsa olmaz kavramlar "eylem", "aksiyon" var dostlar. Yani bir hedef için yola çıkmak, o hedefe ulaşmak, dolayısıyla hareketi tamamlamak var.

Gelelim en büyük motivasyon ustası olan Peygamber'imize... O yeryüzünün en kurak, en barbar döneminde; belki de en zor, en geri bir coğrafyasında dünyaya geldi. İnsanlığa verilecek ilahi mesajları vardı. O gelince yeryüzü ve üzerindeki sistemler, imparatorluklar öyle bir sarsıldı ki... O yeryüzüne öyle bir hava, öyle bir canlılık ve aksiyon getirdi ki... Yaşlı güneşin altında binlerce senedir dönüp duran yeryüzündeki binlerce yıllık devletler birer birer yıkıldı. Arabistan çöllerinden ve belki de çölden çok daha kuru Arabistan insanlarından dünyanın en büyük medeniyeti doğdu. O kurak bedevi toplumdandan yeryüzünün gelmiş geçmiş en büyük medeniyet hareketi doğdu. Okuma yazma kültürü bile olmayan cahil kalabalıklar çok değil, elli yıl sonra dünyanın bilimde, kültürde, sanatta en büyüğü olacaktı. Endülüs'te, Granada'da kızlar pencereden karşıdaki pencereye şiirler okuyarak iletişim kuracaklardı.

Zamanın yeryüzündeki hâkim güçleri şaşkındı. Koca Pers İmparatorluğu'nun kahraman komutanı Hüsrev, karşısında rakip olarak duran bir avuç İslam askerinin gencecik komutanına, "Siz düne kadar sabah akşam birbirini boğazlayan, kertenkele yiyen, zavallı bir topluluk değil miydiniz, ne oldu size?" diyecekti.

Ne mi oldu? İlahi ışık geldi; Hz. Peygamber aracılığıyla kıyamete kadar uzayacak ilahi mesaj, müjde geldi. Dostlar, Peygamber'imizin aldığı her nefes, her an o coğrafyada ayrı ayrı motivasyon kasırgalarına neden oldu. Hz. Peygamber'in insanların adeta kurumuş dünyalarına can suyu veren motivasyonunun binlerce örneği var. Kime dokunsa inanılmaz bir değişim oluyor ve o kişi uçmaya başlıyor; Hz. Ömer uçuyor, Hz. Ali uçuyor, Hz. Osman uçuyor... İşte o uçan binlercesinden sadece birisinin, genç Mus'ab'ın hikâyesini paylaşacağım sizinle:

Devir Mekke devri... İslamiyet'in henüz ilk yılları ve Müslümanlar çok zayıf. Bu esnada komşu şehir Medine'de yeni Müslüman olanlar var. Bu yeni Müslümanlar Allah Resulü'ne İslam'ı öğretmek üzere bir öğretmene ihtiyaçları olduğunu bildirirler. Bunun üzerine Allah Resulü, genç Mus'ab bin Umeyr'i Medine'ye tebliğci olarak göndermeye karar verir.

Bu, olağanüstü zor ve çalgınca bir görevdir. Çünkü insanların en hassas olduğu konu inançlarıdır. Doğal olarak Hristiyan, Yahudi ya da Budist hiç kimse inancına laf söyletmez. Öyle ki şu anda rastgele bir meyhaneye girseniz ve alkolden zihinleri bulanmış sarhoşlara onların inancı ile ilgili olumsuz bir şey söyleseniz, mesela "Allah'a ya da Resulü'ne hakaret etmeniz" ne olur? Ben size söyleyeyim; kutsallarına laf söyletmez, size müdahale ederler, o sarhoş masasından canınızı zor kurtarırsınız.

Sözün özü, insanların inançları kendi mahremleridir ve asla kimse kendi inancına söz söyletmez. Bu görevde ise tam da bu var; yani gidilecek, o kan dökücü insanlara onların inancının hatalı olduğu söylenecek ve bu insanlar hak dine davet edilecek.

Peki, Allah aşkına kim bu Mus'ab? Bu çılgın görevi yerine getirme cesaretini nereden buluyor?

Mus'ab, Mekke'nin en varlıklı, en soylu ailesinin biricik oğlu. Bir başka deyişle dönemin jet sosyetesini... Bugünkü karşılığı Gucci, Armani, Versace giyen, Bağdat Caddesi'nde Ferrari'si ile dolaşırken genç kızların hayallerini süsleyen, yakışıklı bir genç adam. Mus'ab'ın babası vefat etmiş, annesi Mekke'nin jet sosyetesini yöneten tepedeki hükümrân kadını. Öyle ki Mus'ab'a annesinin giydiği ipek elbiselere diğer sosyetik kadınlar ulaşamıyor bile... İşte o kadın, oğlu Mus'ab'a adeta tapıyor. Mus'ab sokaklardan geçerken kadınlar onu görebilmek için pencerelere üşüşüyor. Mekke'de Mus'ab'ın oturması olay, kalkması olay... İslam'la tanışana kadar Mus'ab hayatında zerre kadar zorlukla karşılaşmamış, el bebek gül bebek büyümüş; tabiri caizse tam bir ana kuzusu.

Şimdi o gencecik delikanlı Allah Resulü'nün işareti üzerine yola koyulmuş, içinde kan dökücü azgın insanların yaşadığı Medine'ye gidiyor. Ey gül yüzlü gencecik Mus'ab, Allah aşkına sen neyine güveniyorsun da böyle vahşi, böylesi zor bir işe kalkışıyorsun?

Dostlar, Medine'de iki rakip kabile var; ikisi de putperest ve sürekli sudan bahanelerle birbirlerinin kanlarını akıtıyorlar. Sen sosyete çocuğu Mus'ab, sen kadınları güzelliğinle sarhoş eden Mus'ab, sen hayatı boyunca en nadide ipek kıyafetleri giyen, Mekke'nin en soylu, en zengin en sosyetik kadınının biricik oğlu Mus'ab...

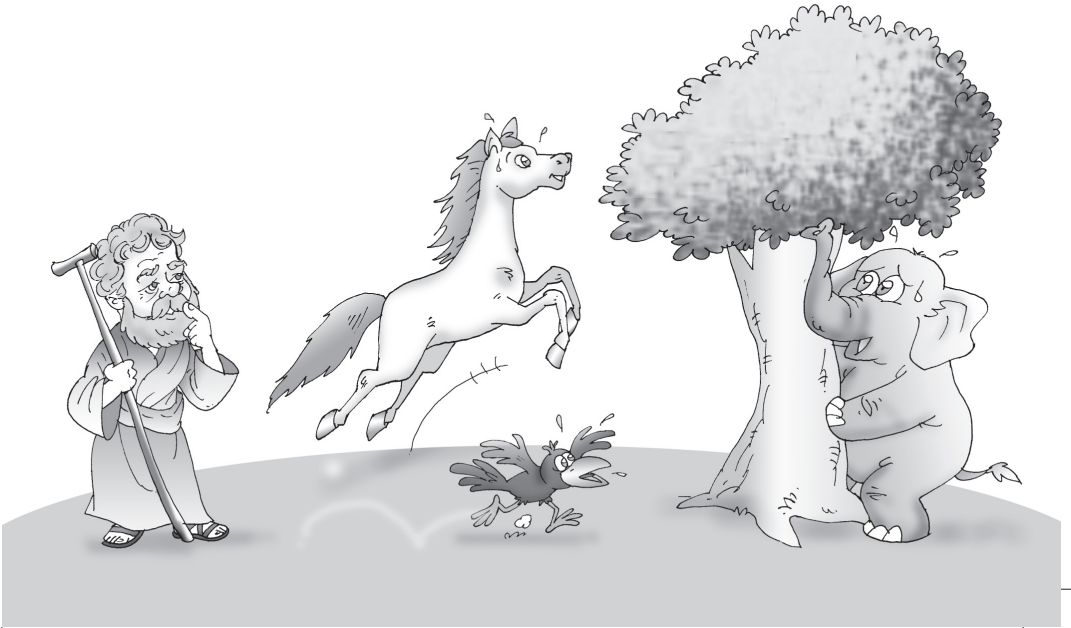
Sen o putlara ölüncesine tapan, bağınaz, sert, kaba, taş kafalı gözünü kan bürümüş ortaçağ insanlarına; "Yanlış yoldasınız, sizin tanrınız bâtıl. Tek yaratıcı ezelî ve ebedî olan yeryüzünü, gökyüzünü yaratan tek Allah'tır demeye gidiyorsun, öyle mi?

Üstelik bütün bunları adamların kendi şehrinde, kendi mahallesinde söyleyeceksin öyle mi? Seni gözlerini kırpmadan öldürürler Mus'ab... Senin o dünyalar güzeli yüzünü paramparça ederler, bedenini delik deşik ederler ve bunu yaparken sevaba girdiklerini düşünürler. Yaban ellerdesin, sesini kimse duyamaz, imdadına kimse yetişemez Mus'ab...

O Mus'ab ki siması Peygamber'imize en çok benzeyen kutlu zat, bizzat Allah Resulü'nün dizinin dibine oturmuş, eğitimini bizzat O'ndan almış bir genç sahabî... O, İslami bilgilerle donanmış, tam anlamıyla inanmış bir mümin... Mus'ab artık çıtkırıldım bir zengin çocuğu değil, o hücrelerine kadar sinmiş imanından aldığı güçle (motivasyonla) yola çıkmış bir aslan.

Motivasyonu o kadar yüksek ki artık karşılaşılabileceği her türlü sıkıntı, engel onun yüce inancı karşısında çok zavallı, cılız, aciz bir inilti gibi kalıyor. İnançsa inanç, hedefse hedef, eylemse eylem... Önce güzel ahlak, tertemiz tebessüm, sonra

açık yüreklilikle tebliğ ve ardından eğer gerekiyorsa yüreксе yürek, bilekse bilek... Gül yüzlü genç Mus'ab bu yolda çoktan kelleyi koltuğa almış.

Deli mi? Şüphesiz deli ve bir o kadar da âşık. O Medine'ye İslam'ı aşıl原因 genç fedai.

Motivasyonun öneminin ve manevi değerin altını çizdikten sonra bu kitabın amacına da biraz değinmek gerekiyor sanırım. Bu çalışmada biz gençlere para kazanmayı, zengin olmayı ya da çok iyi bir kariyer sahibi olmayı hedef olarak sunmayacağız. Bizim bütün yavrulara beyaz yaka giydirmek, insanların en çok canını yakan kapitalist sistemin reklam afişleri ile onların rüyalarını süslemek gibi bir amacımız yok. Biz diyeceğiz ki, her insan özel ve her insan güzel. Allah her insanı özel yaratmış ve onun içine kendine özgü bir müzik koymuş. Zaten kişi o müziği açığa çıkaramayınca yani kendini gerçekleştiremeyince istediği kadar yüksek makamlara çıksın, zengin olsun kesinlikle mutlu olamıyor dostlar.

Filozof Epiktetos da (MS 60-135) yaklaşık iki bin sene önce bu konuyla alakalı bakın ne demiş (hepimize de kapak olsun):

"At şarkı söyleyemediği için mutsuz mudur? Hayır ama koşamazsa mutsuz olur. Köpek uçamadığı için mutsuz mudur? Hayır, koku alamazsa mutsuz olur. İnsan aslanları boğamadığı ve olağanüstü işler yapamadığı için mutsuz mudur? Hayır, o bunun için yaratılmış değildir. Ama temizliği, iyiliği, vefayı, adaleti, yitirdiği vakit ve ruhundaki, Allah'ın işlediği tanrısal değerler silindiği vakit mutsuz olur.

Bozuk

Alın size yaşadığımız binlerce olaydan sadece bir örnek:

Çok değer verdiğim bir büyüğüm birgün beni cep telefonumdan arayarak çok önem verdiği bir dostunu bana getir-

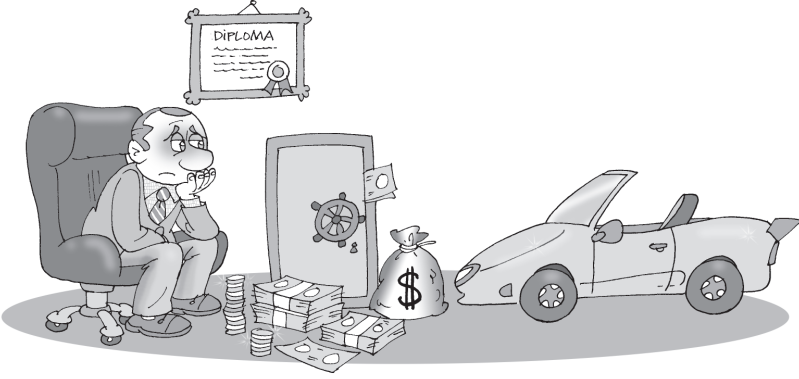

mek istediğini, uygun olup olmadığını sordu. Uygun olduğumu söyleyince randevulaştığımız saatte merkezimize geldiler. Biz ağabey kardeş kucaklaşırken, ağabeyimin dostuna gözümün ucuyla baktığım an, onun ülkemizin en önde gelen iş adamlarından "Filanca Bey" olduğunu fark ettim. Karun kadar zengin olan ve halka mâl olmuş bu iş adamımıza nedense diğer örneklerimizde de olduğu gibi takma bir isim vermek içimden gelmedi. O nedenle bu çok popüler, ultra zengin beyefendiye biz burada "Filanca Bey" adını verdik, onu o isimle anacağız.

Filanca Bey hayata Anadolu'nun ücra ve çok fakir bir köyünde gözlerini açmıştı. Yaşamı inanılmaz zorluklarla dolu idi. İlk dikkatimi çeken, sert bakışları olmuştu. Adam son derece agresif ve çatışmacı bir kişiliğe sahipti. İlerleyen sohbetimizde "Doktor bey, ben zor işlerin adamıyım. Yani iş hayatında bir şeyler düzene girince ben rahatsız olurum. Çetrefilli, karışık, zor işleri çok severim. Hiç kimsenin yapamadığı, karma karışık işler benim iştahımı kabartır. Bilirsiniz en çok para getiren işler hep en zor olanlardır. O yüzden ben her zaman iyi kazandım doktorum. Bir işi bitirmeden durmam, duramam... O iş bitmeden rahat edemem, ben rahat değilsem çalışanlarım da rahat edemez ve biz ekip olarak işimizi yoluna sokana kadar deli gibi çalışırız."

Gerçekten adamda macera da çoktu, para da... Bana gelme nedenini sorunca, "Doktorum sen çok yoğun çalışan iş adamlarına gevşeyebilmeyi, sakinleşebilmeyi öğretiyormuşsun. Bana da bir öğret Allah'ını seversen. Gece gündüz dişlerimi sıkılmaktan ağızda diş kalmadı."

İstedığı eğitimler olan relaksasyon, aktif dinlenme ve imajinasyon tekniklerini öğretmem dört beş seans sürdü. Bu arada iyice yakınlaşmıştık, gizlimiz saklımız kalmadı. Son ikisi manken olmak üzere şu anda hayatında toplam dört hanım vardı. Her birinden de pek çok çocuğu...

Bundan sonrası için daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Çünkü inanılmaz tatsız ve çirkin... Başta çocukları olmak üzere etrafındaki herkes adamdan nefret ediyordu. Bulunduğu ortamda eşi dostu akrabaları tarafından ona karşı zerre kadar saygı sevgi duyulmuyordu. Oysa her birisine oluk oluk para akıtıyordu ama nafile. Yakın zamanda kızının Çırağan Sarayı'nda düğünü vardı ve kızı babasını nikâhında görmek istemiyordu.

Sevgili dostlarım, para, pul, makam tek başına hedef olmamalı. Olamaz da zaten. Hayatınıza anlam katamayacak, insanlığınıza, adamlığınıza katkıda bulunamayacak hiçbir hedef sizi mutluluğa götürmez.

Filanca Bey ve Filanca Bey gibi binlerce insan madden çok zengin olmalarına rağmen, onca banka hesabına, kilo kilo altınlara, sayısız fabrika, iş alanı ve yüzlerce daireye rağmen hem aç, hem açıktadırlar. O nedenle bu kitabın yazarı asla siz gencecik fidanlara sıradan bir kişisel gelişimci gibi hedef olarak para, makam ve şöhreti göstermez, gösteremez. Bizim iddiamız; her insanın kendine özgü bir kapasitesi vardır ve motivasyon olmayınca kişi gerçek kapasitesini gösteremez. Her biriniz, her bir insan kutsaldır. Hz. İnsan'dır. Her bir